

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

1 Dnia 28 stycznia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący sędzia Ewa Taberska

Sędziowie Małgorzata Winkler - Galicka

Małgorzata Ziolecka

1.1 Protokolant prot. sąd Katarzyna Szymanek

1.2 przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań - Stare Miasto w Poznaniu Jana Małeckiego

po rozpoznaniu w dniu 28 stycznia 2020r.

sprawy **M. P.**

oskarżonego z art. 177 § 2 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań - Stare Miasto w Poznaniu

z dnia 28 maja 2019r. sygn. akt VIII K 426/18

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że :

- uchyla orzeczenie zawarte w punkcie 2 i na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego w punkcie 1 kary pozbawienia wolności na okres lat 3 (trzech)

- uchyla orzeczenie zawarte w punkcie 3 i na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego M. B. kwotę 30.000 (trzydzieści tysięcy) złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę

- na podstawie art. 43 § 3 k.k. nakłada na oskarżonego obowiązek zwrotu dokumentu uprawniającego go do prowadzenia pojazdu właściwemu organowi w terminie 7 dni od ogłoszenia niniejszego wyroku.

2. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie .

3. Zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego M. B. Kwotę 840 złotych z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

4. Kosztami postępowania odwoławczego obciąża oskarżonego i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 120 złotych.

Małgorzata Ziolecka Ewa Taberska Małgorzata Winkler - Galicka

UZASADNIENIE	
---------------------	--

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 1098/19
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego Poznań - Stare Miasto w Poznaniu z dnia 28 maja 2019 r., sygn. akt VIII K 426/19

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	

	<p>powierzchniową zamiast swobodną ocenę dowodów zebranych w sprawie</p> <p>c) oznaczony numerem 3 – obraza art. 193 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. polegający na nieprzeprowadzeniu z urzędu dowodu w postaci opinii biegłego z zakresu chirurgii, ortopedii lub /i traumatologii celem ustalenia, czy powstałe u pokrzywdzonego obrażenia ciała, mogły powstać przy kierowaniu przez pokrzywdzonego motocyklem z prędkością 67 km/h</p> <p>d) oznaczony numerem 6 – obraza art. 5 k.p.k.</p> <p>e) oznaczony numerem 7</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Na wstępie trzeba wskazać, że przekonanie Sądu I instancji o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. wtedy, gdy: jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.), stanowi wyraz rozważenia wszystkich tych okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.), jest wyczerpujące i logiczne</p> <ul style="list-style-type: none"> - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.). <p>Akcentuje to szereg orzeczeń Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych (por. wyrok SN z 3 września 1998 r. sygn. V KKN 104/98 - Prokuratura</p>		

i Prawo 1999, Nr 2, poz. 6; a także wyrok S.A. w Łodzi z 20 marca 2002 r. sygn. II AKa 49/02 - Prokuratura i Prawo 2004, Nr 6, poz. 29).

Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie powyższemu zadaniu podołał. Apelacja zaś ma charakter przede wszystkim polemiczny, wobec czego nie mogła ona okazać się skuteczna.

I tak wskazać należy, odnosząc się globalnie do zarzutów obrazy prawa procesowego, iż w postępowaniu przygotowawczym został do sprawy powołany biegły mgr. inż. R. Ł., którego opinia jest, zdaniem Sądu Okręgowego pełna i jasna i nie jest sprzeczna wewnętrznie.

Biegły został także przesłuchany przed Sądem Rejonowym i odniósł się podczas tego przesłuchania do opinii prywatnej przedstawionej przez obronę.

W związku z powyższym słusznie Sąd Rejonowy, nie znajdując wad w rozumowaniu biegłego R. Ł., oddalił wnioski obrony o przeprowadzenie dowodu z dokumentu prywatnego jakim jest opinia mgr. inż. G. A. i treści tego dokumentu nie będzie analizował także Sąd Okręgowy, albowiem przeanalizował go już biegły R. Ł. i z oceną opinii tego biegłego w pełni zgadza się Sąd odwoławczy.

Sam fakt, co jest oczywiste dla obrony oskarżonego, który nie przyznaje się do winy, iż wnioski biegłego G. A. różnią się, na korzyść oskarżonego, od wniosków biegłego powołanego do sprawy, nie może być podstawą do zdyskwalifikowania opinii wydanej przez R. Ł.. Wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, wobec ubogiego materiału dowodowego, zostały w tym zakresie wzięte

pod uwagę przez Sąd I instancji, a opinia biegłego R. Ł. oparta została na całokształcie materiału dowodowego zarówno osobowego jak i rzeczowego.

Jak wynika z akt, w sprawie znajdują się dwie opinie biegłego dr inż. A. P. – k.28 -67 oraz 68 - 104, które dotyczą opisu i oceny stanu technicznego obu pojazdów uczestniczących w wypadku i które zawierają powypadkowy materiał dowodowy wraz z materiałem fotograficznym, które to opinie biegły R. Ł. niewątpliwie analizował, albowiem z treści strony 2 opinii – k. 161, wynika iż „ podstawę opracowania opinii stanowił materiał dowodowy zebrany w aktach sprawy Prokuratury Rejonowej P. sygn. PR 3Ds. (...).2017” oraz –k.185 biegły w punkcie 5 opinii wskazał, że opinie te są mu znane i wskazują na rozmiar uszkodzeń biorących udział w wypadku pojazdów, a więc skoro materiał ten był dla biegłego wystarczający dla wydania opinii, to zarzut iż biegły nie dokonał fizycznie oględzin przedmiotowych pojazdów, nie może zostać uznany za słuszny i podważający wartość wydanej opinii, a przede wszystkim nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. W obu opiniach A. P. bowiem jest wystarczający materiał fotograficzny obrazujący zniszczenia obu pojazdów.

Podkreślić przy tym należy, iż obrońca zresztą podczas przesłuchania biegłego R. Ł. na rozprawie nie zgłaszał zarzutu braku oględzin przez biegłego pojazdów.

Zatem ponownie podkreślić należy, iż oparcie się Sadu Rejonowego na wnioskach opinii biegłego R. Ł. było w pełni zasadne i wystarczające.

Wskazać należy, przechodząc do dalszej analizy zarzutów, iż miejsce zdarzenia jest znane całemu składowi sędziowskiemu. Jest to skrzyżowanie wystraczająco przejrzyste, z dobrą widocznością. Zatem analizując materiał dowodowy i przyjmując, co jest niesporne, że pokrzywdzony jechał ul. (...) od strony S., a oskarżony miał zamiar włączyć się do ruchu od strony ul. (...), to niewiarygodnymi muszą się jawić jego wyjaśnienia, iż „po dojechaniu do ronda zatrzymał się, rozglądał się w lewo. A potem w prawo i ponownie w lewo, nikogo nie było więc wjechał, a będąc na rondzie poczuł uderzenie.

Zdaniem Sądu Okręgowego bowiem, gdyby oskarżony istotnie zatrzymał się przed wjazdem na skrzyżowanie w formie ronda, a nie tylko zwolnił, czy hamował co zaobserwował świadek M. N. i zachował szczególną ostrożność przed wjazdem na skrzyżowanie, zauważyłby pokrzywdzonego, który jak to wskazuje biegły R. Ł. w opinii, w momencie możliwego zauważenia i rozpoznania powstającej dla niego sytuacji zagrożenia na drodze, musiał znajdować się w odległości nie mniejszej niż około 22,5 m przed miejscem zderzenia z wjeżdżającym z prawej strony na skrzyżowanie z podporządkowanej ul. (...) samochodem marki B.. Pokrzywdzony nie wyłonił się bowiem zniemacka, lecz nadjeżdżał z lewej strony oskarżonego kontynuując jazdę wręcz cały czas na wprost, bowiem po zjechaniu z ronda miał zamiar jechać dalej ul. (...), za swoim kolegą, na znajdująca się nieopodal stację benzynową.

Podkreślić przy tym należy, że świadek M. N. nie miał pewności, czy słyszał zryw motocykla D. S., czy też

motocykla pokrzywdzonego. Przeczy to jednoznacznym sugestiom obrony wskazanym w zarzucie 2.1. iż pokrzywdzony przyspieszył na kilka sekund przed zderzeniem.

Stwierdzić w tym miejscu także należy, iż nieuzasadnione jest twierdzenie obrońcy, iż świadek M. N. potwierdził wyjaśnienia oskarżonego, jako by ten zatrzymał się przed wjazdem na rondo. Świadek ten bowiem – k.122v – zeznał "ale nie widziałem czy się zatrzymał".

Biegły R. Ł. odniósł się także w swojej opinii w sposób jasny, spójny i pozbawiony wewnętrznych sprzeczności do szybkości z jaką pokrzywdzony M. B. się poruszał. Biegły wskazał ponadto, iż brak jest przesłanek mogących wskazywać na to, by pokrzywdzony, mimo nadmiernej do administracyjnie obowiązującej, prędkości, swoim zachowaniem i postępowaniem na drodze, mógł przyczynić się do zaistnienia przedmiotowego wypadku, bowiem wykazano w opinii, że zarówno czas stworzonej przez oskarżonego sytuacji zagrożenia na drodze (od wjazdu na skrzyżowanie na jezdnię S. do zdarzenia) jak i odległość jaką dysponował motocyklista, uniemożliwiały mu podjęcie i wykonanie skutecznych manewrów obronnych.

Właśnie ta ostatnia konkluzja biegłego, pozwala Sądowi Okręgowemu na stwierdzenie, iż to właśnie brak możliwości podjęcia jakichkolwiek manewrów obronnych spowodował, że pokrzywdzony odniósł tak istotne obrażenia. Wiedza fachowa w tym zakresie nie jest niezbędna, albowiem

z doświadczenia życiowego i orzeczniczego wiadomym jest Sądowi, iż motocykliści doznają poważnych obrażeń ciała, nawet przy nie nadmiernych prędkościach zderzenia, albowiem w przeciwieństwie do osób znajdujących się w samochodach i w przeważającej większości przypiętych pasami, takiego zabezpieczenia i bariery ochronnej nie posiadają.

Zatem zarzut obrony nieprzeprowadzenia przez Sąd Rejonowy z urzędu dowodu w postaci opinii biegłego z dziedziny chirurgii, ortopedii lub/i traumatologii celem ustalenia, czy powstałe obrażenia ciała pokrzywdzonego mogły powstać przy kierowaniu przez pokrzywdzonego motocyklem z prędkością 67 km/h, nie zasługuje zdaniem Sądu Okręgowego na uwzględnienie, albowiem jego brak nie obraża treści art. 193 k.p.k.

Tym samym na uwzględnienie nie może zasługiwać zarzut 7, albowiem nie ma żadnych podstaw do przypisania pokrzywdzonemu M. B. przyczynienia się do zaistnienia wypadku drogowego.

Sąd Rejonowy nie dopuścił się także obrazy przepisu art. 5 § 2 k.p.k. Rozważył bowiem w sposób prawidłowy wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, dokonując następnie na ich podstawie właściwych ustaleń faktycznych, co do samego przebiegu zdarzenia, a ocena materiału dowodowego zaprezentowana przez Sąd Rejonowy co do przebiegu zdarzenia została dokonana z uwzględnieniem reguł sformułowanych w przepisach art. 5 § 2 k.p.k. i jest ona oceną

<p>bezstronną, która w szczególności nie narusza granic swobodnej oceny dowodów i jest zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd Okręgowy nie stwierdził też błędów logicznych, jak i faktycznych w rozumowaniu Sądu Rejonowego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie, ewentualnie uchylenie do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek jest niezasadny, albowiem Sąd Rejonowy nie dopuścił w się w żaden sposób obrazy prawa procesowego.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.2.</p>	<p>Zarzut oznaczony w apelacji obrońcy numerem 4 i 5 - błąd w ustaleniach faktycznych</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Aktualność w tym miejscu zachowują wszystkie wcześniejsze wywody poświęcone tym samym zagadnieniom poruszonym w apelacji obrońcy, a dotyczące zarzutu obrazy prawa procesowego. Nie ma potrzeby ich powtarzania.</p>		

Wniosek		
Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie, ewentualnie uchylenie do ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na niezasadność zarzutu		
Lp.	Zarzut	
3.3.	<p>Apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego – zarzut rażącej niewspółmierności kary:</p> <ul style="list-style-type: none"> wymierzenie oskarżonemu minimalnej kary za przypisany czyn zawieszenie wykonania kary na minimalny okres próby i orzeczenie środka karnego w minimalnym wymiarze 	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Jak poniżej		
Wniosek		
Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez: <ul style="list-style-type: none"> zmianę orzeczenia w punkcie 1 i 2 poprzez wymierzenie oskarżonemu kary jednego roku 	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

<p>pozbawienia wolności, lub 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby,</p> <ul style="list-style-type: none"> • orzeczenie wobec oskarżonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat z obowiązkiem zwrotu wszelkich posiadanych dokumentów uprawniających do prowadzenia tych pojazdów 		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wbrew sugestiom skarżącego, Sąd Rejonowy kształtując rozmiar kary pozbawienia wolności oraz okres zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych wymierzone oskarżonemu, wziął pod uwagę wszystkie istotne w tej materii okoliczności, tj. zarówno te przemawiające na jego korzyść, jak i te niekorzystne dla niego.</p> <p>Wymierzenie oskarżonemu kary 1 roku pozbawienia wolności, zgodnie z wnioskiem pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, byłoby rażąco surowe.</p> <p>Natomiast zdaniem Sądu Okręgowego okres probacji, tj. warunkowego zawieszenia wymierzonej kary pozbawienia wolności jest zbyt niski, chociaż 5 letni okres byłby również rażąco surowy. W obliczu ustaleń Sądu Rejonowego, okres probacji winien ulec wydłużeniu.</p>		
<p>3.4.</p>	<p>Zarzut</p> <p>Apelacja oskarżyciela pełnomocnika posiłkowego</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p>

	<p>– zarzut obrazy prawa materialnego:</p> <ul style="list-style-type: none"> • poprzez orzeczenie nawiązki w sytuacji obligatoryjnego obowiązku orzeczenia zadośćuczynienia, a nadto orzeczenie środka kompensacyjnego w zaniżonym wymiarze • poprzez orzeczenie środka karnego z wyłączeniem nakazania oskarżonemu zwrotu dokumentu uprawniającego do kierowania pojazdem mechanicznym • poprzez niezastosowanie art. 70 § 2 k.k. i nieoznaczenie okresu próby wobec oskarżonego jako sprawcy młodocianego 	# niezasadny
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Jak poniżej		
Wniosek		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:</p> <ul style="list-style-type: none"> • zmianę orzeczenia w punkcie 3 poprzez orzeczenie wobec oskarżonego obowiązku zapłaty na rzecz oskarżyciela posiłkowego zadość uczynienia w kwocie 30.000 złotych, • orzeczenie obowiązku zwrotu dokumentu uprawniającego do kierowania • zmiana podstawy warunkowe zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Jak wynika z akt sprawy – k. 279 - pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego pismem z dnia 25 marca 2019r. złożył prawidłowo uzasadniony wniosek o zasądzenie na rzecz oskarżyciela posiłkowego kwoty 30.000 złotych tytułem zadośćuczynienia za ból i cierpienie. Wolą zatem oskarżyciela było uzyskanie poprzez wymierzenie środka kompensacyjnego konkretnej kwoty zadośćuczynienia w trybie art. 46 § 1 k.k. i nie było podstaw do zignorowania tego żądania i wymierzenia nawiązki w trybie art. 46 § 2 k.k.</p> <p>Zasadnym jest wniosek pełnomocnika o orzeczenie obowiązku w trybie art. 43 § 3 k.k.</p> <p>Oskarżony nie jest osobą młodocianą, albowiem urodził się (...) a czyn miał miejsce w dniu w dniu 5 sierpnia 2017r. Wyrokowanie natomiast nastąpiło w dniu 28 maja 2019r.</p> <p>Zgodnie z treścią art. 115 § 10 młodocianym jest sprawca, który łącznie w chwili popełnienia czynu zabronionego nie ukończył 21 lat i w czasie orzekania w pierwszej instancji 24 lat.</p> <p>Sąd Rejonowy przyjął natomiast błędną podstawę warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego, albowiem winien to być m.in. art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 k.k. , a nie art. 69 §1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 §1 punkt 1 k.k., który to art. 70 § 1 punkt 1</p>	

k.k. przestał obowiązywać wraz ze zmianą kodeksu karnego w dniu 1 lipca 2015r.

Jednocześnie Sąd Okręgowy nie ustrzegł się omyłki pisarskiej w tym zakresie, co zostało sprostowane Postanowieniem z dnia 12 lutego 2020r.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego M. P..	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Apelacja obrońcy oskarżonego nie została uwzględniona, co zostało omówione w punktach 3.1 i 3.2 Rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 1 i 4 wyroku, a polegające na wymierzeniu oskarżonemu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności i zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany

wynika z § 11 ust. 2 pkt 4 i § 17 ust. 1 rozporządzenia
Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015
r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz.
1800 ze zm.).

7. PODPIS

Małgorzata Winkler – Galicka Ewa Taberska Małgorzata Ziolecka